

Játék

*Egyetlen szó megölbet egy világot,
lehet igaz, lehet akár hamis:
egy erdő sűrű gondjaiban állok,
kivágható a képzeletem is,*

*hogy a csutak-világhoz idomuljak,
ahol ég s föld közt egyre nő az úr.
A föld lassan elfelejti a múltat,
és az ég tócsáiban elmerül.*

*A bit mozdíthatatlanabb a fáknál,
a Föld szívét marják a gyökerek,
de a felszínen végzett pusztításnál
a kötődés már mélyebb nem lehet,*

*ahol velünk semmisül minden érték,
hiába lüktet bele homlokunk:
a végtelent a gondok közé mérték,
s mi a körben a játékok vagyunk.*

Atlasz

*Hogyha a horizontot szagatom,
s basad az eget fönttartó gerenda,
a homlokot utánzó timpanon
rábull a bitet süllyesztő sarakra,*

*s egy szintre gyűl a magas és a mély,
képzete sem marad a végtelennek,
és eltűnik az utolsó esély,
hogy a versek megmenthessék a lelket.*

*A horizont tehát mentőövünk,
a mennyet fölénk feszítő gerenda,
amit fönttart az önismeretiünk:
terhet bíró Atlasz, kariatida,*

*de a horizont fölött és alatt
egyre satnyul az égi s földi ének.
Talán nincs már, ami bitből fakad,
hogy túlharsoghassa az ürességet!*

Pengeélen

*Minden árnyéknál feketébb a szó.
Amikor a gond belenéz a napba,
árnyéka szinte kiolvasható,
bár a sugár nem szaggatja szavakra.*

*Illúzió a lelkiismeret:
a látóbatár feszes pengeélen
hintáztatja az óriás eget,
és hulló véérébe pirul az éden.*

*Szemünk óceánjában nincs sziget,
hogy a látvány értelmes partot érjen,
csak egymásba sodródznak tengerek,
csak gyűl a csend az óceánfenéken,*

*s lehet, hogy hullám minden gondolat,
ami az úrral ütközik ezerszer,
mossa a hullámtörő arcokat,
hogy végtelenné tisztuljon az ember,*

*a mindenség parányi porszeme,
akit gond törpít, és gondolat tágít,
hogy lét és nemlét közt égő sebe
föllángoljon a fekete halálig.*